

U románu, jakým je Topolův *Citlivý člověk*, je podle mého soudu zcela zásadní neustále si pokládat otázku, co je cílem našeho čtení. Není to totiž text, který nabízí prvoplánově a zřetelně odpověď, ale jako každá dobrá literatura otevírá naprosto zásadní prostor pro hledání a dešifrování.

Cílem není sledovat kontinuální příběh, ale ponořit se do textu a číst jej fragmentárně, tedy tak, jak je koncipován a jak v konečném důsledku působí. Jáchym Topol se nebojí poukázat na fragmentárnost našeho života, ačkoli my často toužíme po katarzi, resumé, závěru nebo pointě. Ale co když životní události, jimiž si musíme projít, toto samy o sobě také nenabízejí? Smysl je jim dáván až posléze, na základě určité zkušenosti nebo s časovým odstupem.

Jeden ze soudobých trendů výuky literatury velí vést studenty k četbě, a tedy číst a dávat číst hlavně to, co je přitažlivé, čitelné a čtivé. Možná bychom však měli číst i texty, které kladou překážky. Jenom tak je možné ukázat na mnohost způsobů umělecké výpovědi a na možnosti literatury.